

**Advies van het
Instituut voor Natuur- en Bosonderzoek
INBO.A.2009.119**

**Commentaar bij het MER Zandwinning Kerkeveld te Huldenberg
N.V. De Kock**

Nummer: INBO.A.2009.119
Datum: 18/05/2009
Auteur: Piet De Becker
Geadresseerde: Bart Van der Aa
Agentschap voor Natuur en Bos
Hungariatoren, Vaartkom 31
3000 Leuven
Datum van Aanvraag: 12/5/2009
Aantal pagina's: 3
cc. Carl De Schepper, ANB Centrale diensten

Vraagstelling

ANB Vlaams-Brabant verzocht het INBO om commentaar te geven bij het MER Zandwinning Kerkeveld te Huldenberg.

Meer specifiek werden er vragen gesteld naar de impact op het hydrologische systeem van de naastliggende SBZgebieden en over de waarde van een holle weg dwars door de ontginningsite

Droge winning tot op het natuurlijke grondwaterpeil

Pg 15 2^e paragraaf: er wordt gesteld dat de uitbating voorzien is tot op een diepte van 1 meter boven "het natuurlijke grondwaterpeil" Het zal dus om een zogenaamde "droge winning" gaan. Dat in het rapport vermelde natuurlijke waterpeil werd echter op een zeer rudimentaire manier bepaald. Men heeft gebruik gemaakt van de studie in het kader van het LIJNproject (een intussen afgevoerd drinkwaterwinningproject waarbij de groeve als berging voor oppervlaktewater zou gebruikt worden). Deze studie dateert van 1997 en bevat een paar metingen van het freatische grondwaterpeil ter hoogte van de ontginningsite. Verder werd er gebruik gemaakt van een paar metingen die gebeurden in de MAP meetpunten tijdens het nemen van de monsters (pg 88). Men concludeert daaruit dat het natuurlijke grondwaterpeil een welbepaalde constante diepte zou hebben.

Nochtans is geweten dat het freatische grondwaterpeil in de zanden van de formatie van Diest en in de formatie van Brussel aanzienlijk fluctueren over de jaren. Die fluctuaties bedragen ca 2-3 meter over een periode van 5-10 jaar. In deze studie wordt daar geen melding van gemaakt. Het is bijgevolg niet duidelijk wat bedoeld wordt met het "droog" ontzanden.

Uit een regionaal grondwatermodel dat destijds door het toenmalige Instituut voor natuurbehoud (Batelaan & Desmedt 1994) werd opgemaakt valt af te leiden dat de ontginningsite hier het infiltratiegebied vormt voor grondwater dat in de valleien van de Langegracht-Vloedgroebbe en in het urbane deel van de IJsevallei net ten zuiden van de dorpskern van Neerijse (dus niet in het SBZgebied) als kwel aan de oppervlakte komt. Er valt dus weinig tot geen impact op het hydrologische systeem van het SBZgebied van de Valleien van de Dijle en de IJse te verwachten.

Delfstoffenbehoefte versus de actuele voorraad

In de studie wordt een prognose voorgesteld van de behoeften, afkomstig uit het oppervlaktedelfstoffenbehoefteplan van 2000. Er wordt eveneens gesteld (pg 2 en pg 54) dat de zandreserves in de regio volledig uitgeput zijn. Dat moet de belangrijkste motivatie zijn voor de uitbreiding van de groeve. De stelling van uitputting wordt echter zomaar geponeerd en nergens gestaafd. Er kan redelijkerwijs van uitgegaan worden dat die staving wel zal bestaan, maar ze wordt nergens in het MER weergegeven. Bijgevolg kan er geen afweging gemaakt worden van de legitimiteit van deze uitbreidingsaanvraag.

De holle weg dwars door de uitbreidingsite

Er loopt een buurtweg dwars door de ontginningssite. Een deel daarvan heeft het karakter van een holle weg. Destijds werd die holle weg (door mijzelf) gekarteerd o.a. in het kader van een studie naar het verspreiden van oude bosplanten. De weg in kwestie herbergt helemaal geen belangwekkende plantensoorten, het gaat nagenoeg allemaal om ruderalen op Beemdkroon (*Knautia arvensis*) na. Er zijn geen uitzonderlijke exemplaren van bomen of struiken aanwezig. Er zijn dus inderdaad geen dwingende redenen om op basis van vegetatie die holle weg te ontzien.

In het MER (pg 60) wordt gesteld dat het onmogelijk is om een holle weg te herstellen en bijgevolg zal na afloop de buurtweg enkel volgens het ferraristracé heraangelegd worden. Het is correct dat de vegetatieontwikkeling in een holle weg niet zomaar kan hersteld worden, maar het is perfect haalbaar om een deel van de weg opnieuw aan te leggen tussen (diepe taluds) zodat er nadien opnieuw een vegetatie van schaduwrijke standplaatsen kan ontwikkelen. Als er gekozen wordt voor het gelijkgronds heraanleggen van een weg, waar er vroeger een holle weg lag, dan is de garantie op het behoud van een strook struweel en bos veel kleiner dan als dat gebeurt middels diepe taluds.

Referenties

Batelaan O.; De Smedt F.1994. Regionale grondwaterstroming rond een aantal kwelafhankelijke natuurgebieden. Instituut voor Natuurbehoud, Brussel